

Βίοι «αγίων»

✖ Η κοινή λογική λέει, πως άγιος είναι κάποιος, ο οποίος τουλάχιστον διακατέχονταν από ηθικές αξίες, αγάπη για τον συνάνθρωπο και καλοσύνη. Καθώς φαίνεται όμως, η κοινή λογική δεν συμβαδίζει πάντοτε με τα κριτήρια της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Οι περισσότεροι άγιοι κρίθηκαν από την Ορθόδοξη Εκκλησία, όχι με βάση τον ενάρετο βίο τους, αλλά με την συνεισφορά τους στην άνοδό της στην εξουσία και στην τελική επικράτηση, διατήρηση και ενίσχυση του Χριστιανισμού. Το ότι πολλοί απ' αυτούς, ποδοπάτησαν σχεδόν και τις 10 Εντολές, με τον έναν ή άλλον τρόπο, είναι ψιλά γράμματα...

Τώρα, το πως η σημερινή Εκκλησία, εξακολουθεί να τιμά, όσους αποδεδειγμένα (ακόμα και γι' αυτήν) έχουν βάψει τα χέρια τους με αίμα αθώων και μη, ή κάθε άλλο παρά υπόδειγμα ηθικής ήταν, είναι αλλουνού παπά ευαγγέλιο.

Ακολουθεί ένα μικρό δείγμα...«αγιοσύνης», με την επιφύλαξη να εμπλουτιστεί μελλοντικά και με άλλα «μπουμπούκια».

Μέγας Θεοδόσιος (17 Ιανουαρίου)

Ήταν φανατικός χριστιανός, βυζαντινός αυτοκράτορας, ισπανικής καταγωγής. Βαφτίστηκε το 380 στη Θεσσαλονίκη από τον επίσκοπο Αχόλιο. Αναμείχθηκε ενεργά στα διάφορα εκκλησιαστικά ζητήματα. Κάλεσε τη Β' Οικουμενική Σύνοδο στην Κωνσταντινούπολη, καταδίωξε τους ειδωλολάτρες και τους αιρετικούς, δήμευσε τις περιουσίες τους, σταμάτησε τους Ολυμπιακούς αγώνες και ως επίσημη θρησκεία επέβαλε το χριστιανισμό. Το 390 στον ιππόδρομο της Θεσσαλονίκης σφάχτηκαν με διαταγή του 7.000 άνθρωποι (κατ' άλλους 15.000), ανεξάρτητα από την ηλικία τους, γιατί είχαν στασιάσει κι είχαν σκοτώσει τον Γότθο στρατιωτικό διοικητή της Θεσσαλονίκης, Βουθέριχο. Γι' αυτή τη θηριωδία, ο επίσκοπος Μεδιολάνων Αμβρόσιος «τιμώρησε» το Θεοδόσιο για λίγους μήνες με την απαγόρευση να πάει στη Θεία Ευχαριστία.

Άγιος Αθανάσιος (18 Ιανουαρίου)

Ο βίος του αγίου Αθανασίου ακολουθεί την πεπατημένη γραμμή της Ορθοδοξίας, που πρεσβεύει, ότι όσο πιο φανατικός, μισαλλόδοξος, αιμοβόρος και βίαιος είναι κάποιος ιερέας ή πιστός της, τότε αγιοποιείται. Αρκεί βέβαια να υποστηρίξει με οποιοδήποτε τρόπο τα εξουσιαστικά συμφέροντα της Εκκλησίας. Ο Άγιος και Μέγας Αθανάσιος εορτάζεται στις 18 Ιανουαρίου κάθε έτους μαζί με τον Κύριλλο

Αλεξανδρείας, τον εγκέφαλο της κατακρεούργησης της φιλοσόφου Υπατίας.

Το 328 μ.Χ. και σε ηλικία τριάντα τριών περίπου ετών ο Αθανάσιος ανέλαβε τον πατριαρχικό θρόνο της Αλεξανδρείας. Ήταν μικρόσωμος και φιλάσθενος, αλλά τρομερά δραστήριος και πανούργος. Σύμφωνα με όλους τους υποστηρικτές του, αλλά και τους μη, μέθοδοί του ήταν οι κολακείες, οι δωροδοκίες, οι πλαστογραφίες, οι συκοφαντίες, η βία ενάντια στους εχθρούς του, οι πυρπολήσεις ναών και οι δολοφονίες. Απ' την Αλεξανδρεία ο Αθανάσιος εκδιώχθηκε πέντε φορές μέσα σε μία χρονική περίοδο 18 ετών.

Η εκλογή του στο αξίωμα του πατριάρχη έγινε με τον πλέον σκοτεινό και αμφιλεγόμενο τρόπο, αφού απ' τους πενήντα τέσσερις εκλέκτορες αρχιμανδρίτες τον χειροτόνησαν μόνον οι επτά, που παρεμπιπτόντως ήταν και επίορκοι. Πιστοί του Αθανασίου προέβησαν σε ξυλοδαρμούς, φυλακίσεις και δολοφονίες εναντίον όσων αμφισβητούσαν τον ποιμένα τους. Η δράση του αγίου επικεντρώθηκε κυρίως εναντίον των Αρειανιστών και των Μελιτιανών χριστιανών.

Το 335 μ.Χ. είχαν συσσωρευτεί πολλές κατηγορίες εναντίον του πατριάρχη Αθανασίου. Οι κύριες ήταν: Για υπερβολική φορολογία, που είχε επιβάλλει στην επαρχία της Αλεξανδρείας, για βίαιες ενέργειες αυτού και των πιστών του εναντίον πολλών εκ των εχθρών του ακόμα και μέσα σε εκκλησίες, για την κρυφή βοήθεια σε πολιτικούς αντιπάλους τού αυτοκράτορα και για την παρεμπόδιση της αποστολής σιταριού απ' το λιμάνι της πόλης, που κατευθυνόταν προς τους φτωχούς.

Οι κατηγορίες αυτές τον οδήγησαν στην καθαίρεσή του απ' τον ίδιο τον ορθόδοξο αυτοκράτορα Κωνσταντίνο τον Μέγα, με έγγραφο που έστειλε στην σύνοδο της Τύρου. Όμως, ο Αθανάσιος παραποίησε το έγγραφο αυτό δύο φορές, αναδημοσιεύοντας την επιστολή με ψεύτικα λόγια του Κωνσταντίνου, που έλεγαν δήθεν, ότι ο Αθανάσιος συκοφαντήθηκε. Οι κατηγορίες για βία και επιθέσεις πλήθαιναν, όπως ότι διέταξε τον ιερέα Μακάριο να επιτεθεί εναντίον του Αρειανιστή ιερέα Ισχύρα, ότι ο ίδιος ο Αθανάσιος είχε δολοφονήσει τον επίσκοπο Αρσένιο κι ότι ο άγιος είχε διαφθείρει κάποια γυναίκα.

Ο Αθανάσιος στα γραπτά του επιτίθεται κατά πάντων μη ορθοδόξων και ειδικά κατά των Ελλήνων: «*Ουκούν ει μήτε άνθρωπος απλώς μήτε μάγος μήτε δαίμων τις εστίν ο Σωτήρ, αλλά και την παρά ποιηταίς υπόνοιαν και δαιμόνων φαντασίαν και Ελλήνων σοφίαν τη εαυτού θειότητι κατήργησε και επεσκίασε*» (Άγιος

Αθανάσιος, «Κατά Ελλήνων», κεφ.48, παρ. 9). Επίθετα και φράσεις εναντίον των Ελλήνων εξακοντίζονται σε όλα τα έργα του όπως «βλάσφημοι», «τρελλοί», «ψεύτες», «δουλοπρεπείς», «άθεοι», «πρέπει να εξοντωθούν», «θα καούν στην Κόλαση», «αποτρόπαιοι δαίμονες» κ.ά.: «...εξιλεοῦσθαι οὓς Ἕλληνες καλοῦσιν αποτροπαίους δαίμονας» (Σωζομενός, «Εκκλησιαστική Ιστορία», βιβλίο 5, κεφ. 5, παρ. 1).

Ὅσιος Ἰάκωβος ὁ Ἀσκητής (28 Ἰανουαρίου)

Ο Ἰάκωβος ασκήτευε δεκαπέντε χρόνια σε μια σπηλιά. Κάποτε, από την κοντινή πολίχνη (την Πορφυριώνη) κάποιοι ευφυείς και τότε πολέμιοι του θρησκευτικού σκοταδισμού έστειλαν στη σπηλιά του μια πόρνη γυναίκα να του προσφέρει προκλητικά τα θέλγητρά της. Ο Ἰάκωβος δεν ενέδωσε στην εύκολη ηδονή και η συνάντηση λειτούργησε συγκλονιστικά για τη γυναίκα, που από τότε εγκατέλειψε το επάγγελμά της και έζησε με συνέπεια μέσα στην Εκκλησία.

Ύστερα από κάποια χρόνια, «άρχων ένδοξος» της περιοχής πήγε στον ασκητή τη θυγατέρα του που έπασχε από νόσο βαριά. Ο Ἰάκωβος προσευχήθηκε και ελευθέρωσε το κορίτσι από την ασθένεια, δέχθηκε μάλιστα να το κρατήσει λίγες μέρες στη σπηλιά, μαζί με τον αδελφό της, όπως επέμενε για σιγουριά ο πατέρας της. Τότε όμως ο Ἰάκωβος, «ως άνθρωπος και αυτός» νικήθηκε από την επιθυμία. Βίασε την κόρη και στη συνέχεια έντρομος, μήπως φανερωθεί η πράξη του, τη σκότωσε μαζί με τον αδελφό της, μόνο μάρτυρα των εγκλημάτων του.

Σε πανικό απόγνωσης φεύγει στην έρημο, σκάβει έναν τάφο και μπαίνει μέσα ο ίδιος να πεθάνει δίχως ελπίδα ελέους από τον Θεό. Ο τοπικός επίσκοπος μαθαίνει τα συντρέξαντα και ξεκινάει μέρες πορείας στην έρημο για να τον βρει. Κάποτε τον ανακαλύπτει και θρηνώντας του εξηγεί ότι η απελπισία είναι αμάρτημα μεγαλύτερο από τον βιασμό και τους φόνους. Ο Ἰάκωβος δέχεται με συντριβή την παραμυθία, αλλά δεν εγκαταλείπει τον τάφο ως ενδιαίτημα. Θα μείνει εκεί σε σκληρότατη άσκηση αυταπάρνησης ως την τελευταία του.

Παρεμβάλλεται μια τρομακτική ανομβρία στην περιοχή και ο επίσκοπος έχει «πληροφορίαν καρδίας» ότι μόνο αν προσευχηθεί ο Ἰάκωβος μπορεί να νικηθούν της φύσεως οι όροι. Κλήρος και λαός βγαίνουν στην έρημο και φτάνουν στον τάφο όπου είναι κλεισμένος ο εγκληματίας ασκητής. Τον πείθουν να προσευχηθεί και η βροχή φτάνει αμέσως ευεργητική να βεβαιώσει την αγιότητα του μετανοημένου...

Τρεις ιεράρχες - Μέγας Βασίλειος, Ιωάννης Χρυσόστομος, Γρηγόριος Ναζιανζηνός (30 Ἰανουαρίου)

Οι τρεις Ιεράρχες, τιμούνται από την ελληνική Εκκλησία διότι διέσωσαν τα ελληνικά γράμματα. Το ερώτημα βέβαια που προκύπτει, είναι, από ποιους τα διέσωσαν και πώς; Αφού η ελληνική γλώσσα ήταν, τότε, η επίσημη γλώσσα του γνωστού κόσμου!

Πώς όμως υπερασπίστηκαν τον ελληνισμό όταν ο Μέγας Βασίλειος γράφει στο έργο του «εις τον Προφήτην Ησαΐαν Προοίμιον»:

«Μη δειλιάζετε από των ελληνικών πιθανολογημάτων... τα οποία είναι σκέτα ξύλα, μάλλον δε δάδες που απώλεσαν και του δαυλού την ζωντάνια και του ξύλου την ισχύ, μη έχοντας δε ούτε και του πυρός την φωτεινότητα, αλλά σαν δάδες καπνίζουσες καταμελανώνουν και σπιλώνουν όσους τα πιάνουν και φέρνουν δάκρυα στα μάτια όσων τα πλησιάζουν. Έτσι και (των Ελλήνων) η ψευδώνυμος γνώση σε όσους την χρησιμοποιούν».

Και ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος γράφει στην ομιλία του εις Άγιον Ιωάννην τον Ευαγγελιστήν:

«Αν κοιτάξεις στα ενδότερα (των ελληνικών σκέψεων) θα δεις, τέφρα και σκόνη και τίποτε υγιές, αλλά τάφος ανοιγμένος είναι ο λάρυγγας (των Ελλήνων φιλοσόφων!), όλα δε είναι γεμάτα ακαθαρσίες και πύον, και πάντα τα δόγματα τους βρίθουν από σκουλίκιαν... Αυτά γέννησαν και αύξησαν οι Έλληνες, παίρνοντας από τους φιλοσόφους τους... Εμείς όμως, δεν παραιτούμαστε από την μάχη εναντίον τους».

Τόση ήταν η αγάπη τους προς τους Έλληνες και την Ελλάδα που ο Χρυσόστομος συμβουλεύει τους χριστιανούς στον λόγο του «Περί Κενοδοξίας και πώς δει τους Γονείς Ανατρέφειν τα Τέκνα»:

«Κανένας δεν πρέπει να δίνει στα παιδιά του ονόματα των Ελλήνων προγόνων του, του πατέρα, της μητέρας, του παππού και του προπάππου, αλλά να δίνει τα ονόματα των δικαίων της Παλαιάς Διαθήκης».

Είναι όμως και ο Γρηγόριος Νανζιαζηνός:

«Η μητέρα μου πρόσεχε να μη φιλήσουν τα χείλη μου Ελληνικά χείλη, να μην αγγίξουν τα χέρια μου Ελληνικά χέρια και ούτε Ελληνικά τραγούδια να ΜΟΛΥΝΟΥΝ τα αυτιά και την γλώσσα μου».

Μέγας Κωνσταντίνος και Αγία Ελένη (21 Μαΐου)

Οι «διευκολύνσεις» και η προνομιακή μεταχείριση που προσφέρθηκαν στην Εκκλησία από τον αυτοκράτορα Φλάβιο Βαλέριο Κωνσταντίνο, ήταν αρκετά για να

κάνει άγιο κάποιον, που θεωρείται υπεύθυνος ή ηθικός αυτουργός, για τις δολοφονίες του 17χρονου γιου του, του 12χρονου ανηψιού του, της συζύγου του, του πεθερού του, των δυο γαμπρών του και του κουνιάδου του. Επειδή κοντά στον βασιλικό ποτίζεται και η γλάστρα, όπως λέει μια λαϊκή παροιμία, η Εκκλησία φρόντισε να «αγιοποιήσει» και να «τιμήσει» (επίσης στις 21 Μαΐου) και την μητέρα του Μεγάλου Κωνσταντίνου, Ελένη (ηθικός συναυτουργός στην δολοφονία της νύφης της), η οποία ως φαίνεται, ασκούσε το αρχαιότερο επάγγελμα στο πανδοχείο του πατέρα της, μέχρι την στιγμή που γνώρισε τον πατέρα του Μέγα Κωνσταντίνου, Κωνσταντίο και έγινε αρχικά μια απ' τις παλλακίδες του, έως ότου την νυμφευθεί. Ένας άλλος άγιος μάλιστα, ο άγιος Αμβρόσιος είχε αναφέρει χαρακτηριστικά, πως «ο Χριστός την περιμάζεψε από την κοπριά». Ο Άγγελος Βλάχος στις αναμνήσεις του ως πρόξενου στα Ιεροσόλυμα («Μια φορά κι ένα καιρό»-εκδ.Εστία) γράφει: «Όταν διαβάζει κανείς το χρονικό (απόκρυφο υποθέτω) της ανακαλύψεως του Τιμίου Σταυρού από την Αγία Ελένη, φρικιά με τα απάνθρωπα βασανιστήρια που μεταχειρίστηκε η Αγία για να αναγκάσει τρεις Εβραίους να της αποκαλύψουν το μέρος όπου είχαν κρύψει το Τίμιο Ξύλο. Τρεις μέρες τους βασάνιζε κάνοντας το χριστιανικό της χρέος και, αν θυμούμαι καλά, τους θανάτωσε όταν της είπαν την αλήθεια, όχι βέβαια για να τους απαλλάξει ευσπλαχνικά από την ζωή, αφού τους είχε σπάσει τα κόκαλα και τους είχε παντοιοτρόπως τσουρουφλίσει, αλλά για να τους τιμωρήσει».

Άγιος Νικηφόρος (2 Ιουνίου)

Νικηφόρος ο Α΄ ήταν πατριάρχης της Κωνσταντινούπολης (806-815). Ο άγιος απαίτησε από τον αυτοκράτορα Μιχαήλ Α΄ (811-813) να επιβάλλει την θανατική ποινή στους Παυλικιανούς, που αναγκάστηκαν να περάσουν τα σύνορα και να ζητήσουν άσυλο στον εμίρη της Μελιτινής. Ο Νικηφόρος υπέστη αργότερα με την σειρά του την κρατική βία. Φανατικός εικονολάτρης, εκθρονίστηκε και πέθανε εξόριστος. Το αίμα που χύθηκε άδικα εξ αιτίας του ήταν τόσο πολύ, που η Εκκλησία τον γιορτάζει δυο φορές, στις 13 Μαρτίου η Καθολική και στις 2 Ιουνίου η Ορθόδοξη.

Προφήτης Ελισαίος (14 Ιουνίου)

«καὶ ἀνέβη ἐκεῖθεν εἰς Βαιθήλ· καὶ ἀναβαίνοντος αὐτοῦ ἐν τῇ ὁδῷ καὶ παιδάρια μικρὰ ἐξῆλθον ἐκ τῆς πόλεως καὶ κατέπαιζον αὐτοῦ καὶ εἶπον αὐτῷ· ἀνάβαινε, φαλακρέ, ἀνάβαινε. καὶ ἐξένευσεν ὀπίσω αὐτῶν καὶ εἶδεν αὐτά, καὶ κατηράσατο αὐτοῖς ἐν ὀνόματι Κυρίου· καὶ ἰδοὺ ἐξῆλθον δύο ἄρκοι ἐκ τοῦ δρυμοῦ καὶ ἀνέρρῃξαν ἀπ' αὐτῶν τεσσαράκοντα καὶ δύο παῖδας» (Βασιλειῶν Δ΄ [Βασιλέων Β΄])

2: 23-24).

Τί μας λέει το κείμενο; Μερικά παιδιά κορόιδευαν τον Ελισαίο για την φαλάκρα του, κι αυτός ο πράος και ενάρετος άνθρωπος, τα καταράστηκε στο όνομα τού Θεού. Η κατάρα του ως φαίνεται εισακούσθηκε από τον «φιλέσπλαχνο» Θεό, κι ευθύς αμέσως έκαναν την εμφάνισή τους δυο αρκούδες, οι οποίες κατασπάραξαν 42 παιδιά. Ασχέτως αν αυτό το περιστατικό ηθικής αυτουργίας σε παιδοκτονία ανήκει στην σφαίρα τής φαντασίας, η Εκκλησία λαμβάνοντας υπόψιν την Παλαιά Διαθήκη, απ' όπου πληροφορούμαστε και το «γεγονός», προφανώς θεώρησε αυτό «συμβάν» αρκετά ασήμαντο για να λερώσει το ήθος του Ελισαίου.

Άγιος Κύριλλος (9 Ιουνίου και 18 Ιανουαρίου)

Ο Κύριλλος Αλεξανδρείας υπήρξε επίσκοπος Αλεξανδρείας μεταξύ των ετών 412 και 444, όταν διαδέχθηκε τον αποβιώσαντα Θεόφιλο. Αμέσως ο Κύριλλος άρχισε έναν αγώνα για την «καθαρότητα της πίστης», εκδιώκοντας από την πόλη όλους τους μη ορθόδοξους χριστιανούς. Φυσικά αυτός ο διωγμός έλαβε χώρα και για την επέκταση της θρησκευτικής του δικαιοδοσίας στις υποθέσεις της κρατικής διοίκησης. Την εποχή εκείνη, στην Αλεξάνδρεια ζούσε και η περίφημη Υπατία η Αλεξανδρινή, ονομαστή φιλόσοφος και επιστήμων, που αρνήθηκε να ασπαστεί τον Χριστιανισμό. Προκειμένου λοιπόν να την κατηγορήσει και να την αποξενώσει από τον απλό λαό, ο Κύριλλος την κατηγόρησε ότι ασκούσε μαύρη μαγεία! Η κατηγορία της μαγείας άλλωστε για εκείνη την εποχή ήταν κύριο όπλο της χριστιανικής ελίτ κάθε φορά που επεδίωκε φυσική και ηθική εξόντωση κάποιου αντιπάλου της. Ο Κύριλλος έβλεπε στην Υπατία μια συνεχή απειλή για τη διάδοση της χριστιανικής πίστης. Την σαρακοστή του 415, ενώ η Υπατία επέστρεφε στην κατοικία της, μετά από τον συνηθισμένο περίπατό της στην πόλη, μια ομάδα χριστιανών (Παραβαλάνοι: ομάδα νεαρών που λειτουργούσαν ως στρατιωτικό σώμα του Πατριάρχη) αφού έκαψαν το σπίτι της, την έσυραν στην εκκλησία Καισάρειον, όπου ξέσχισαν τα ρούχα της και κομμάτιασαν το σώμα της με όστρακα. Έπειτα, αφού έσυραν τα κομμάτια της σε ολόκληρη την πόλη, τα κάψανε στην πυρά έξω από την Αλεξάνδρεια, στην θέση Κίναρον. Ο Κύριλλος, τουλάχιστον ηθικά, ήταν η αιτία του τραγικού της θανάτου, καθώς δημιούργησε το κλίμα που επέτρεψε μια τέτοια θηριωδία. Παρά κάθε επόμενη προσπάθεια να τον απαλλάξουν από το στίγμα του δολοφόνου, το αδιαμφισβήτητο γεγονός παραμένει ότι δεν έκανε καμία προσπάθεια να αποτρέψει το αποτρόπαιο και βίαιο έγκλημα. Το μόνο ελαφρυντικό που μπορεί κανείς να προσφέρει σαν υπεράσπισή του είναι το ότι, τυφλωμένος από τη μανία του φανατισμού, ο Κύριλλος θεωρούσε την Υπατία ως μάγισσα εκπρόσωπο του Κακού.

Αγία Θεοδώρα η Αυγούστα (Κυριακή της Ορθοδοξίας)

Η Θεοδώρα η Β΄ (που δεν πρέπει να συγχέεται με την ομώνυμη πόρνη του Ιππόδρομου και αγία αυτοκράτειρα φόνισσα Θεοδώρα Α΄ σύζυγο αγίου φονιά Ιουστινιανού), χήρα του εικονομάχου αυτοκράτορα Θεόφιλου, παραβίασε τους όρκους που έδωσε στην επιθανάτια κλίνη του άντρα της και αναστήλωσε με τη βοήθεια του στρατού τα ξύλινα είδωλα. Το θεάρεστο έργο της δεν τελειώνει εδώ. Κατά διαταγήν της επίσης, εξοντώθηκαν πάνω από εκατό χιλιάδες Παυλικιανοί. *«Τους μεν ξύλω ανήρτων, τους δε ξίφει παρεδίδουν, τους δε τω τη θαλάσσει βυθώ»*. Στο τέλος της ζωής της κλείστηκε από τον σφετεριστή αδελφό της Βάρδα, επίτροπο του ανίκανου γιου της Μιχαήλ του Γ΄, σε μοναστήρι. Η αγία ατύχησε όχι μόνον ως σύζυγος αλλά και ως μητέρα αφού ο γιος της έντυνε τον γελωτοποιό του «αρχιεπίσκοπο της Κολωνίας» και οργάνωνε μουσικοχορευτικές παρωδίες της θείας λειτουργίας στις οποίες συμμετείχε και ο ίδιος μεταμφιεσμένος σε μητροπολίτη. Ο Γεώργιος Κεδρηνός διηγείται το πάθημα της ξυλολάτρισσας αγίας που έπεσε να προσκυνήσει τον τζουτζέ νομίζοντας πως είναι ο πατριάρχης, ζητώντας την ευλογία του την οποία και έλαβε με την μορφή εκφυσήματος των εντέρων υπό τα χάχανα των αυλικών. Η αγία αγαπούσε τον άντρα της παρ' όλο που τον πρόδωσε, γι' αυτό και έπεισε τον άγιο Μεθόδιο Α΄ (αυτή τον διόρισε πατριάρχη, ο άντρας της τον είχε εξορίσει) να εξαιρέσει τον μακαρίτη από τον αφορισμό των εικονομάχων, με το ψεματάκι, πως την ώρα που η Παναγιώτις του πήγαινε να απαγγείλει το όνομά του διαβάζοντας το αφοριστήριο που ακουμπούσε στην Αγία Τράπεζα, αυτό έσβηνε...

Λείψανο της Θεοδώρας εκτίθεται σε προσκύνηση στην Κέρκυρα, νησί που προστατεύει εξ αδιαιρέτου με τον Άγιο Σπυρίδωνα και η μνήμη της εορτάζεται την Κυριακή της Ορθοδοξίας.

Άγιος Αθανάσιος ο Πάριος (24 Ιουνίου)

Ο Αθανάσιος Πάριος (1722-1813), ήταν συντηρητικός μοναχός και δάσκαλος στη Χίο. Ο Πάριος (πραγματικό όνομα Αθανάσιος Τούλιος, το οποίο αντικατέστησε αρχικά με το ψευδώνυμο «Ναθαναήλ Νεοκαισαρεύς» και αργότερα κατέληξε στο «καλλιτεχνικό» ψευδώνυμο «Πάριος»), οποίος κήρυττε πάνω απ' όλα την άρνηση κάθε αντίστασης στον κατακτητή και έδινε θεολογικό υπόβαθρο στη γνωστή ρήση «σφάξε με αγά μου ν' αγιάσω». Το πρώτο του σχετικό πόνημα ήταν ένας λίβελος κατά του Ρήγα Φεραίου («Ο Νέος Ραψάκης») που έμεινε ανέκδοτο, ενώ σε άλλο βιβλίο που κυκλοφόρησε σε τρεις διαδοχικές εκδόσεις (1798, 1800, 1805) ολοκλήρωσε την πολεμική του κατά του Διαφωτισμού, από τη σκοπιά της ορθόδοξης θεολογίας («Απολογία Χριστιανική»). Εκεί υποστηρίζει ότι οι άνθρωποι

«ούτε γεννώνται ούτε είναι ελεύθεροι» στην κοινωνία, ενώ θεωρούσε ότι η κοσμική ελευθερία είναι απαράδεκτη, εφόσον αναγκαία προϋπόθεσή της είναι η αθεία. Μάλιστα εκφράζει τη λύπη του επειδή «ο νόμος της χάριτος δεν συγχωρεί θάνατον την σήμερον» σε όσους κήρυτταν την «πολυθρύλητον και πολυτάραχον ελευθερίαν των δημοκρατικών» και σε όσους «εις τάς σημαίας υψηλά επιγράφουσιν ελευθερία, ισότης [...] προς στασιασμούς και δημεγερσίας κατά των κρειττόνων». Ωστόσο, τον παρηγορούσε η δυνατότητα ότι «ημπορεί [...] η ποινή να γίνηται εις τα μιανρά εκείνων συγγράμματα, ήτοι να κατακρίνονται, να στηλιτεύωνται και να καίωνται». Φυσικά, ο Αθανάσιος ο Πάριος, σε ανταμοιβή των αντεθνικών του ιδεών κι ως ένας από τους πιο μαχητικούς εκφραστές του «Αντιδιαφωτισμού», από το 1995 έχει ανακηρυχτεί «άγιος» της Ορθόδοξης Εκκλησίας με απόφαση του Πατριαρχείου και της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Αγία Όλγα (11 Ιουλίου)

Η Αγία Όλγα είναι η πρώτη αγία προερχόμενη από τους Ρως, τους προγόνους των σημερινών Ρώσων και Ουκρανών. Ο σύζυγός της δολοφονήθηκε το 945 από τους Δρεβλιανούς κατά τη συλλογή φόρου υποτέλειας, με αποτέλεσμα ο θρόνος να περάσει στο μικρό γιο τους Σβιάτοσλαβ που ήταν ακόμη βρέφος. Έτσι η Όλγα ανέλαβε χρέη επιτρόπου μέχρι την ενηλικίωσή του, ασκώντας για σχεδόν δύο δεκαετίες την πραγματική εξουσία στο κράτος. Πρώτο μέλημά της ήταν να λάβει εκδίκηση για το χαμό του άνδρα της, πράγμα που έπραξε με μεγάλη αγριότητα. Όπως λέγεται, κατέσφαξε πολλούς Δρεβλιανούς και έκλεισε άλλους ζωντανούς μέσα σε πλοία, τα οποία κατόπιν βύθισε. Άλλοι εκτελέσθηκαν στην πυρά, ενώ τέλος μαρτυράται η εξής χαρακτηριστική ιστορία: Ενώ πολιορκούσε μια πόλη, υποσχέθηκε να αποχωρήσει εάν κάθε σπίτι της χάριζε από ένα οικόσιτο περιστέρι για εξευμενισμό. Οι πολιορκημένοι την πίστεψαν και της παρέδωσαν τα δώρα, αλλά καθώς αποχωρούσε η Όλγα έβαλε φωτιά στα πόδια των περιστεριών. Αυτά τρομαγμένα γύρισαν ενστικτωδώς στις εστίες τους, βάζοντας φωτιά στις ξύλινες στέγες των σπιτιών. Έτσι κάηκε ολόκληρη η πόλη. Για τις προσπάθειές της να διαδώσει το χριστιανισμό στην επικράτεια των Ρως ανακηρύχθηκε αγία και ισαπόστολος από την ορθόδοξη εκκλησία το 1587.

Άγιος Βλαδίμηρος (15 Ιουλίου)

Ο Βλαδίμηρος Α΄ ο Μέγας, ήταν εγγονός της Αγίας Όλγας. Δολοφόνησε τον μεγαλύτερο αδελφό του, Γιαροπόλκ και έγινε μεγάλος Δούκας των Ρως. Θέλοντας συμμαχία με την Κωνσταντινούπολη, κυρίευσε την Βυζαντινή Χερσόνα και διαπραγματεύτηκε την επιστροφή της, με τον όρο να του δοθεί ως σύζυγος η

αδελφή του Βυζαντινού αυτοκράτορα Βασιλείου του Β΄, πράγμα που έγινε. Δεν είναι πάντως ιστορικά εξακριβωμένο εάν χώρισε τις δεκάδες συζύγους που είχε πριν βαπτισθεί χριστιανός και παντρευθεί την Άννα. Το 988, βαπτίστηκε Χριστιανός και καθιέρωσε την Ορθοδοξία επίσημη κρατική θρησκεία, θεμελιώνοντας πάνω της την σκληρότατη φεουδαρχική εξουσία. Έτσι ο ρωσικός λαός βαπτίστηκε κατά χιλιάδες. Στην ουσία, οι παγανιστές υποδέχτηκαν εχθρικά την καινούργια πίστη που επιβλήθηκε δια της βίας, γι αυτό και ο εκχριστιανισμός διήρκεσε πολύ, έχοντας να αντιμετωπίσει και τον ξεσηκωμό εξαθλιωμένων αγροτών. Με την προτροπή της Εκκλησίας, ο άγιος θέσπισε την θανατική ποινή για τους εξεγερμένους που ονομάστηκαν «ληστές». Ο Βλαδίμηρος πέθανε στο Μπερέστοβο (πόλη κοντά στο Κίεβο) το 1015 καθ' οδόν προς το Νόβγκοροντ, όπου πήγαινε για να τιμωρήσει το γιο του (και τοπικό πρίγκιπα) Γιάροσλαβ, επειδή ο τελευταίος αρνήθηκε να του αποδώσει φόρους. Ο Βλαδίμηρος ανακηρύχθηκε άγιος τόσο από την Ορθόδοξη όσο και από την Καθολική Εκκλησία για τον εκχριστιανισμό του λαού του.

Ιουστινιανός και Θεοδώρα (2 Αυγούστου)

Ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός ανακηρύχθηκε άγιος επί πατριαρχίας του Ιωάννη του Θ΄ και στην ελλαδική Εκκλησία η μνήμη του γιορτάζεται διακριτικά μαζί με αυτήν της συμβίας του στις 2 Αυγούστου. Με τη χάρη του αγίου, ξεπεράστηκε το τυπικό κώλυμα πως έσφαξε 35.000 πολίτες στον Ιππόδρομο, για να αντιμετωπίσει την «Στάση του Νίκα» καθ' υπόδειξιν της αγίας Θεοδώρας, που την ώρα που ο άντρας της ετοιμαζόταν να το σκάσει δήλωσε πως θέλει να ταφεί φορώντας την πορφύρα, δηλαδή να πεθάνει ως βασίλισσα. Η Θεοδώρα ήταν μια πόρνη που έκανε στον Ιππόδρομο νούμερα με πάπιες που έτρωγαν καλαμπόκι από το αιδούο της και εξελίχθηκε από ερωμένη του βασιλιά σε βασίλισσα, αφού προηγουμένως ως μαιτρέσα ενός διοικητή αφρικανικής επαρχίας, σχετίστηκε με τους πατριάρχες Τιμόθεο Γ' Αλεξανδρείας και Σεβήρο Αντιοχείας, οι οποίοι την επηρέασαν υπέρ του μονοφυσιτισμού. Ήταν μια αγράμματη γυναίκα με πολλά απωθημένα, που η εξουσία τη μέθυσε τόσο, που δεν δίστασε για να την κρατήσει να βουτήξει τα χέρια της στο αίμα.

Αγία Ειρήνη η Αθηναία (9 Αυγούστου)

Η Ειρήνη η Αθηναία υπήρξε αυτοκράτειρα του Βυζαντίου από το έτος 797 έως το 802. Η Ειρήνη διαδέχθηκε τον, Τούρκο (από μητέρα) άνδρα της εικονομάχο Λέοντα Δ΄ τον Χάζαρο, ως κηδεμών του 12ετούς γιου τους, Κωνσταντίνου ΣΤ'. Εικονόφιλη από πεποίθηση, ήταν αντίθετη με την εικονομαχική πολιτική. Ωστόσο

απέφυγε να έλθει σε ανοιχτή σύγκρουση με την εικονομαχική ηγεσία του στρατού μέχρι την ισχυροποίηση της και την επάνδρωση των κυριότερων δημόσιων αξιωμάτων με εικονόφιλους. Οι εικονομάχοι κατάφεραν να φέρουν στον θρόνο τον γιο της (που ήταν κι αυτός εικονομάχος) ο οποίος αργότερα αποκατέστησε την μητέρα του, Αυτή όμως κατάφερε τελικά να του επιβληθεί και όταν ο γιος της στασίασε διέταξε την τύφλωσή του στο πορφυρό δωμάτιο όπου τον είχε γεννήσει. Η πράξη έγινε με τόση βιαιότητα όπως αναφέρει ο χρονογράφος Θεοφάνης, που παρά λίγο το θύμα να πεθάνει. Ο άγιος Θεόδωρος Στουδίτης επαίνεσε την «πανάγαθη ηγεμονίδα, με τόσο αγνό πνεύμα, με την αληθινά αγία ψυχή», που τα έργα της «λάμπουν σαν άστρα», αφού έτσι «και οι ίδιοι οι αυτοκράτορες θα διδαχτούν να μην παραβιάζουν τους νόμους του Θεού». Η Ειρήνη πήρε τον ανδρικό τίτλο «αυτοκράτωρ των Ρωμαίων». Αν και 9η Αυγούστου, ημέρα του θανάτου της, είναι αφιερωμένη στην μνήμη της, εν τούτοις, όπως περιέργως, οι σύγχρονες εκκλησιαστικές αναφορές σ' αυτήν, μπορεί να πει κανείς ότι είναι από δυσεύρετες έως εξαφανισμένες...

Γεννάδιος Σχολάριος (25 Αυγούστου και 20 Νοεμβρίου)

Είναι ο άνθρωπος, που όταν τον ρώτησαν τρία χρόνια προ της Πτώσεως της Κωνσταντινουπόλεως αν είναι Έλληνας, απάντησε «Γνωρίζετε την απάντησή μου. Είμαι χριστιανός». Είναι αυτός, που σε επιστολή του έγραφε: «Αυτούς λοιπόν τους δυσσεβείς και αλάστορας (επικατάρατους, κακούργους) Έλληνες, μάλλον δε τους αναιδείς αποστάτες, με φωτιά και σίδερο και νερό (πνιγμό) και με όποιον άλλο τρόπο μπορείτε, να τους βγάλετε από την παρούσα ζωή, εάν πράγματι εσείς είσαστε μέλη της Χριστιανικής αλήθειας εκτός εάν φροντίζεται για την σωτηρία αυτών». Είναι ο ίδιος ο άνθρωπος, που είπε το αξεπέραστο «Καλύτερα φέσι τουρκικό, παρά τιάρα παπική»...

Παλιός δικαστής με το όνομα Γεώργιος Σχολάριος, έκαιγε βιβλία εθνικών φιλοσόφων και έδινε διαστροφικές συμβουλές βασανιστηρίων: «... τους γουν δυσσεβείς και αλάστορας Ελληνιστάς και πυρί και σιδήρω και ύδατι και πάσι τρόποις εξαγάγετε τής παρούσης ζωής ... ράβδιζε, είργε, είτα γλώτταν αφαίρει, είτα χείρα απότεμνε καν και ούτω μένη κακός, θαλάττης πέμπε βυθώ».

Στις 29 Μαΐου του 1453 ο Μωάμεθ ο Β΄ μπήκε νικητής στην Κωνσταντινούπολη και ανέβηκε στον πάλαι ποτέ ένδοξο θρόνο του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου του ΙΒ΄ Παλαιολόγου, που έπεσε πολεμώντας στα τείχη της Πόλης. Μαζί με τον τελευταίο αυτοκράτορα είχε καταρρεύσει και η ύστατη ελπίδα των Βυζαντινών να σώσουν την άλλοτε περήφανη και φημισμένη βασιλεύουσα. Μετά την τριήμερη λεηλασία και τις σφαγές του πληθυσμού ο σουλτάνος Μωάμεθ, ο οποίος δεν ήθελε

να παραλάβει μόνο ερείπια, επενέβη με πρόθεση να αποκαταστήσει κάποια μορφή τάξης στην Πόλη και να ξαναδώσει στην καθημερινή ζωή τους όποιους ρυθμούς θα μπορούσε πλέον να έχει. Ένα από τα πρώτα του μελήματα προκειμένου να πείσει τους Χριστιανούς ότι δεν κινδύνευαν πλέον και ότι έπρεπε να υπακούσουν πρόθυμα την νέα τάξη που επέφερε η εξουσία του στην Πόλη ήταν να προβεί σε εκλογή και ενθρόνιση νέου Πατριάρχου μια και ο θρόνος χήρευε κατά την πτώση της Κωνσταντινούπολης. Τον νέο πατριάρχη που θα αναγνώριζε την ούτως ή άλλως δεδομένη εξουσία του, τον βρήκε στο πρόσωπο του μοναχού και καθηγητού Γεωργίου Γενναδίου Σχολαρίου, διακηρυγμένου εχθρού του τραγικού αυτοκράτορα Κωνσταντίνου ΙΒ΄. Ο Σχολάριος με την πτώση της Πόλης περιέργως βρέθηκε ασφαλής στην Ανδριανούπολη, στην αυλή ενός πασά ο οποίος τον εκτιμούσε ιδιαιτέρως. Με εντολή του σουλτάνου μετέβη στην Κωνσταντινούπολη και ανέβηκε στον πατριαρχικό θρόνο με το όνομα Γεννάδιος ο Β΄. Παρά το ότι έχαιρε της ιδιαιτέρας εκτίμησης του Μωάμεθ, από τον οποίον δέχθηκε τη ράβδο και την κρατική αναγνώριση, η πατριαρχία του δεν διήρκεσε επί μακρόν. Η πτώση της Κωνσταντινούπολης στους «απίστους» είχε συγκλονίσει τρομερά τους επιβιώσαντες της καταστροφής Χριστιανούς και σίγουρα η δική του στάση έναντι του κατακτητού δεν ήταν αυτή που θα του έδινε την ιδιότητα του «Εθνάρχου» στα μάτια τους.

Λωτ (9 Οκτωβρίου)

Ο γνωστός βιβλικός Λωτ, ανηψιός του «γενάρχη» Αβραάμ. Και οι δυο τιμούνται απ' την Εκκλησία ως «Δίκαιοι». Το γεγονός ότι ο Λωτ διατηρούσε αιμομικτική σχέση με τις δυο του κόρες, με τις οποίες μάλιστα τεκνοποίησε, είναι μια ασήμαντη λεπτομέρεια: *«Ανέβη δε ο Λώτ από Σηγώρ και κατώκησεν εν τω όρει και μετ' αυτού αι δύο θυγατέρες αυτού, διότι εφοβήθη να κατοίκηση εν Σηγώρ και κατοίκησεν εν σπηλαίω, αυτός και αι δύο θυγατέρες αυτού. [...] Και είπεν η πρεσβυτέρα προς την νεωτέρα... ελθέ ας ποτίσωμεν τον πατέρα ημών οίνον κι ας κοιμηθώμεν μετ' αυτού. [...] Επότισαν λοιπόν και την νύκτα εκείνη τον πατέρα εαυτών οίνον, και σηκωθείσα η νεωτέρα εκοιμήθη μετ' αυτού και εκείνος δεν ενόησεν ούτε πότε πλαγίασεν αυτή και πότε εσηκώθη. Και συνέλαβαν αι δύο θυγατέρες τού Λώτ εκ του πατρός αυτών»* (Γένεσις ΙΘ' 30, ΙΘ' 32, ΙΘ' 35-36).

Το ότι είχε προσπαθήσει προηγουμένως να τις «προσφέρει» για να προστατεύσει τους αγγέλους που τον επισκέφτηκαν απ' τους Σοδομίτες και τις άγριες ερωτικές διαθέσεις τους, που είχαν περικυκλώσει το σπίτι του, μάλλον θα πρέπει να θεωρείται «πταίσμα» μπρος στην αιμομιξία: *«Έχω δύο θυγατέρας αίτινες δεν εγνώρισαν άνδρα, να σας φέρω λοιπόν αυτές έξω και κάμετε εις αυτές όπως φανή*

εις εσάς αρεστόν» (Γένεσις ΙΘ' 8).

Κατά τ' άλλα, υποτίθεται ότι οι Σοδομίτες ήταν οι...ανήθικοι της ιστορίας...

Άγιος Αρτέμιος (20 Οκτωβρίου)

Θα γίνει μια αναφορά στον Αρτέμιο, όχι γιατί έκανε κάτι κακό (υπάρχουν και οι εξαιρέσεις), αλλά για να καταδειχθεί το γελοίο του πράγματος (όπου «γελοίο»=αγιοποιήσεις και «προστασίες»). Οι περισσότεροι ίσως γνωρίζουν τον Άγιο Αρτέμιο, λόγω του ότι είναι ο «προστάτης» της Ελληνικής Αστυνομίας. Ελάχιστοι όμως γνωρίζουν ότι είναι «προστάτης» και (κρατηθείτε!) των...όρχεων!!! Ναι, σωστά διαβάσατε. Ο Αρτέμιος είχε ειδικότητα στη θαυματουργή θεραπεία νόσων που αφορούσαν τα «δίδυμα»!

Διαβάζουμε χαρακτηριστικά στον Συναξαριστή του Αγίου Νικόδημου του Αγιορείτου:

«Ἄξιον δε εἶναι να προσθέσωμεν ἐδῶ και μερικῶν θαυμάτων τού αγίου διήγησιν ἄνθρωπος τις ἔχων τα δίδυμά του πολλά ἐξογκωμένα ἀπό το σπάσημον, ἐπηγεν εις τόν ναόν του αγίου Αρτεμίου κλαίων και ζητῶν την ιατείαν. Εκείτετο λοιπόν ο ασθενής εις το μέσον του ναού επάνω εἰς στρώμα, και ολίγον υπνώσας, βλέπει τόν ἅγιον Ἀρτέμιον εις τόν ὕπνον του λέγοντα αὐτό, δείξον μου το πάθος σου, ὁ δε ἔδειξε τόν τόπον, ὅπου εἶχε τό πάθος. Τότε ὁ ἅγιος κύφας (έσκυψε) και πιάσας ἐπιτήδεια μέ τάς δύο του χείρας τό σπάσιμον τῶν διδύμων του, ἐσφιγξεν αὐτά ὅσον ἐδύνατο, ὁ δέ ασθενής πονήσας μέγάλως και φωνάξας τό, οὐαί μοι, ἐξύπνησε και εὔρε τόν εαυτόν του υγιή δοξάζων τόν θεόν και τόν ἅγιον».

Άγιος Δημήτριος (26 Οκτωβρίου)

Δεν χρειάζεται και πολλές συστάσεις ο πολιούχος της Θεσσαλονίκης. Η αγιογραφία του τα λέει όλα. Εμφανίζεται να σκοτώνει άνθρωπο. Άξιος ο «μισθός» του από την Εκκλησία και το φωτοστέφανο που του φορά, πόσο μάλλον όταν αυτός που σκοτώνει, «ομοιάζει» και με Εθνικό. Αν και δεν χρειάζεται βέβαια μια αγιογραφία, για να καταλάβει κάποιος, πως ο Ρωμαίος Δημήτριος, σαν στρατιωτικός, είναι σχεδόν βέβαιο ότι είχε βάψει τα χέρια του και το σπαθί του με αίμα. Αξίζει φυσικά να επισημανθεί, ότι ο Άγιος Δημήτριος αναφέρεται με το συνοδευτικό «Μυροβλύτης», επειδή ο τάφος του ευωδιάζει. Το ότι το «άγιο μύρο» δεν εκλύεται από τον τάφο του Αγίου Δημητρίου, αλλά ρέει τεχνηέντως μέσω αγωγού στο μνήμα του, είναι φυσικά μια μικρή και ασήμαντη λεπτομέρεια...

Παρ' όλα αυτά, φαίνεται ότι για το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, ο Άγιος Δημήτριος θεωρήθηκε καταλληλότερος ως έμβλημα, ακόμα κι από τον Αριστοτέλη, του οποίου το όνομα φέρει. Ελλάς το μεγαλείο σου...

Όσιος Νίκων ο «Μετανοείτε» (26 Νοεμβρίου)

Ο Αρμένιος προσηλυτιστής Νίκων, ο αποκαλούμενος «Μετανοείτε», θεωρείται ως ο κύριος υπεύθυνος για την κατασφαγή των εν «Λακεδαιμονία» Ιουδαίων και των ανεπιδέκτων εκχριστιανισμού παγανιστών Σλάβων των πεδινών οικισμών της περιοχής (των «Τελχίνων» όπως τους έλεγαν σε μία προσπάθεια δαιμονοποίησής οι Βυζαντινοί). Ο Αρμένιος προσηλυτιστής, θανάτωσε τους ιερείς και όλους τους «τολμητίες και θρασυκαρδίους» αμεταπείστους, αφού προηγουμένως, όπως φαίνεται από την λεγομένη «Διαθήκη» του, με αφορμή μια από τις πολλές επιδημίες («θανατικά») της εποχής, παρακίνησε από τις Αμύκλες τους χριστιανούς της περιοχής (ο ίδιος ο βιογράφος του ομολογεί στον «Βίο» του ότι επρόκειτο περί «των της Λακεδαίμονος εποίκων», 130 α 25) να κυνηγήσουν τους Ιουδαίους της περιοχής και να καταστρέψουν τους τελευταίους Εθνικούς και τα επί του Ταϋγέτου πτωχικά Ιερά τους: *«Εις τους οποίους εγώ απικρίθηκα ότι επειδή και η οργή είναι θεϊκή, εσείς δεν έχετε πού να φύγετε, διατί ο Θεός όπου κατοικά εις τους ουρανούς κυριεύει και την Ανατολήν και την Δύσιν, και εις οποίον τόπον εσείς θέλετε υπάγηι, ευρίσκει σας. Όμως εσείς κάμετέ μου μίαν ομολογίαν ιδιόχειρον, ότι να μου υπακούσετε εις εκείνα οπού μέλλω να κάμω. Το οποίον είναι τούτο: να ευγάλω τους Εβραίους από μέσα από την χώραν, να υπάγουν έξω. Και τα μακελιά οπού είναι προς τον άγιον Επιφάνειον να τα χαλάσουν...»* («Διαθήκη Νίκωνος», όπως δημοσιεύθηκε στο «Νέο Ελληνομνήμονα», τεύχος 3.1906, με πολύ ενδιαφέρον το εντελώς άσχετο τρίτο πληθυντικό πρόσωπο που χρησιμοποιείται στο «να τα χαλάσουν»). Στην ίδια στην πάλαι ποτέ «κατείδωλον» Σπάρτη, έχτισε αμέσως μετά από όλα αυτά εκκλησία του «Σωτήρος Χριστού» πάνω στο ιερό λόφο του ιστορικού Ναού της Θεάς Χαλκιοίκου Αθηνάς, αφού προηγουμένως πέθανε («συνέβη και απέθανε») μυστηριωδώς ένας ακόμη Εθνικός που τον εμπόδιζε να κτίσει την εκκλησία του στον ιερό τόπο, καθώς και αναρίθμητες άλλες εκκλησίες επάνω σε άλλα ιερά (ή χρησιμοποιώντας τα συντρίμια τους ως δομικά υλικά, όπως λ.χ. στις εκκλησίες των Γερωνθών). Ο Νίκων σήμερα είναι πολιούχος της Σπάρτης.

Άγιος Νικόλαος (6 Δεκεμβρίου)

Ως γνωστόν, ο Ηρόστρατος έβαλε φωτιά στον ναό τής Αρτέμιδος στην Έφεσο, για να μείνει το όνομά του στην...ιστορία. Ο άγιος Νικόλαος, δεν χρειάστηκε να κινηθεί με βάση τέτοια «ταπεινά» ελατήρια. Του αρκούσε η πεποίθηση ότι μέσα στους ελληνικούς ναούς και τα περίτεχνα αγάλματα κατοικούσαν...δαιμόνια. Το «κοινωνικό έργο» τής κατεδαφίσεως αυτών των λαμπρών μνημείων (τα απομεινάρια των οποίων θαυμάζει η υφήλιος σήμερα) τού Νικόλαου,

απεικονίστηκε ακόμη και σε αγιογραφίες με τον Νικόλαο να συντρίβει τα «είδωλα», ενώ δεν λείπουν και τα χριστιανικά λαϊκά αναγνώσματα τύπου «κόμικ», που εμφανίζει τον «φιλέλληνα» άγιο να κατεδαφίζει τον ναό της Αρτέμιδος. Το χριστιανικό αυτό «έργο», φροντίζει να τιμά η ελληνική Εκκλησία, ψάλλοντας κατά την 6η Δεκεμβρίου «Χαίρε, ο εκτεφρώσας τους βωμούς των ειδώλων».

Πηγές

roides.wordpress.com | freeinquiry.gr | jungle-report.blogspot.com |
el.wikipedia.org | livepedia.gr | ethnikoi.org | ysee.gr | davlos.gr |
politikokafeneio.com | archive.gr | ear-hellas.gr | Καθημερινή |
synaxaristis.googlepages.com